

Sygn. akt V CNP 86/10

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marta Romańska

w sprawie ze skargi G. W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego

z dnia 19 czerwca 2008 r.,

w sprawie z powództwa S. S. i S. S.

przeciwko G. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 lipca 2011 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

W uzasadnieniu skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku zaocznego Sądu Rejonowego z 19 czerwca 2008 r. skarżący powołał się na naruszenie art. 2 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 133 § 2a k.p.c. i art. 339 § 1 k.p.c., prowadzące do nieważności postępowania na podstawie art. 379 pkt 5 k.p.c. Uzasadniając zarzut wskazał, że Sąd w toku postępowania kierował pisma na adres prowadzonej przez skarżącego działalności gospodarczej, nie zaś na adres zamieszkania wskazany w rejestrze przedsiębiorców, który zgodnie z art. 133 § 2a k.p.c. powinien być właściwym adresem do doręczeń. Jednocześnie skarżący podał, że postanowieniem z 17 lutego 2009 r. Sąd Rejonowy odrzucił jego skargę o wznowienie postępowania, przez co spełniona została przesłanka braku możliwości zmiany lub uchylenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych (art. 424¹ § 1 *in fine* k.p.c.).

Zgodnie z jednoznacznym sformułowaniem art. 424¹ § 1 *in fine* k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia dopuszczalna jest jedynie wówczas, gdy zmiana lub uchylenie zaskarżonego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie były i nie są możliwe, przy czym ciężar wykazania tych okoliczności spoczywa na skarżącym. Skarżący warunku tego nie wypełnił, bowiem z wyjątkiem lakonicznej wzmianki o odrzuceniu jego skargi o wznowienie postępowania, nie podał, z jakich przyczyn nie doszło do merytorycznego rozpoznania wniesionego przez niego środka. Zgodnie z konsekwentnym stanowiskiem Sądu Najwyższego, wymóg przewidziany w art. 424¹ § 1 *in fine* k.p.c. jest spełniony jedynie w wypadku wykazania przez skarżącego, że wznowienie postępowania było niedopuszczalne ze względu na rodzaj zaskarżonego orzeczenia albo podniesione w nim zarzuty (tak Sąd Najwyższy w postanowieniach: z 28 lutego 2006 r., I CNP 12/06, niepubl.; z 28 października 2005 r., V CNP 24/05, niepubl. oraz z 7 listopada 2008 r., I CNP 79/80, niepubl.). Na skarżącym, stosownie do art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., ciążył więc obowiązek przedstawienia tych okoliczności i uzasadnienia ich w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości (tak Sąd Najwyższy w postanowieniach:

z 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140; BSN 2006, nr 4, poz. 10 oraz z 14 lipca 2010 r., I CNP 15/10, niepubl.). Rozbudowany wywód w tym zakresie nie byłby konieczny jedynie w wypadku załączenia przez skarżącego odpisu postanowienia o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania z uzasadnieniem, wskazującego, że zastosowanie innych środków procesowych okazało się nieskuteczne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2010 r., V CNP 77/09, niepubl.).

Trzeba dodać, że przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wyrok zaoczny wydany przez Sąd Rejonowy, a taki wyrok podlega zaskarżeniu sprzeciwem. Skarżący nie wyjaśnił, z jakich przyczyn nie skorzystał z tego środka zaskarżenia, dlaczego ewentualnie nie wnioskuje o przywrócenie mu terminu do jego wniesienia. Skoro skarżący nie przedstawił w tym zakresie jakiegokolwiek argumentacji ani dowodów, to skarga podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna (por. też postanowienia Sądu Najwyższego: z 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17, BSN 2005, nr 10, poz. 14 oraz z 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 12).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c. orzeczono jak na wstępie.